

LA ESQUELLA D LA TORRATXA

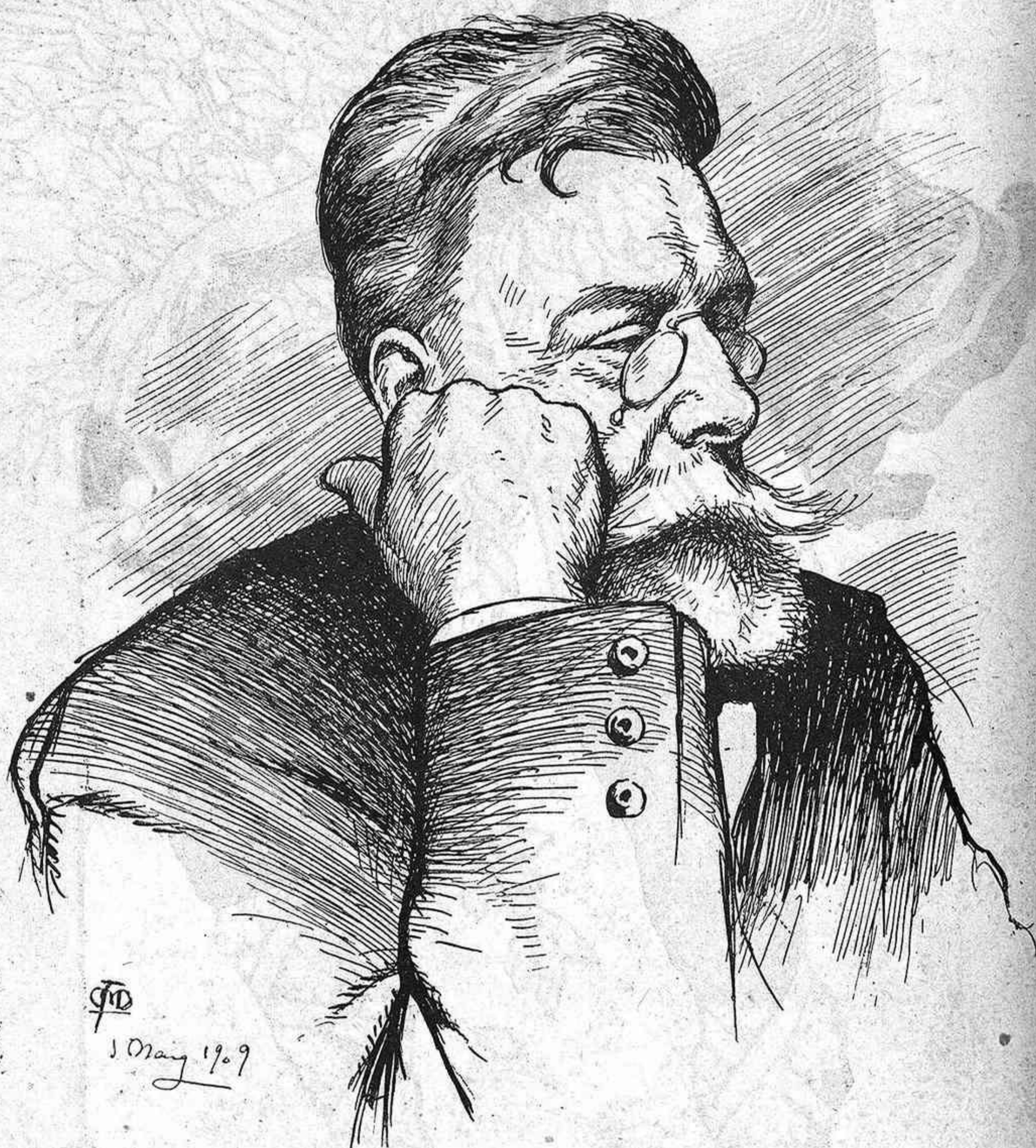

15 céntims

LAMP

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

AG
10 May 1909

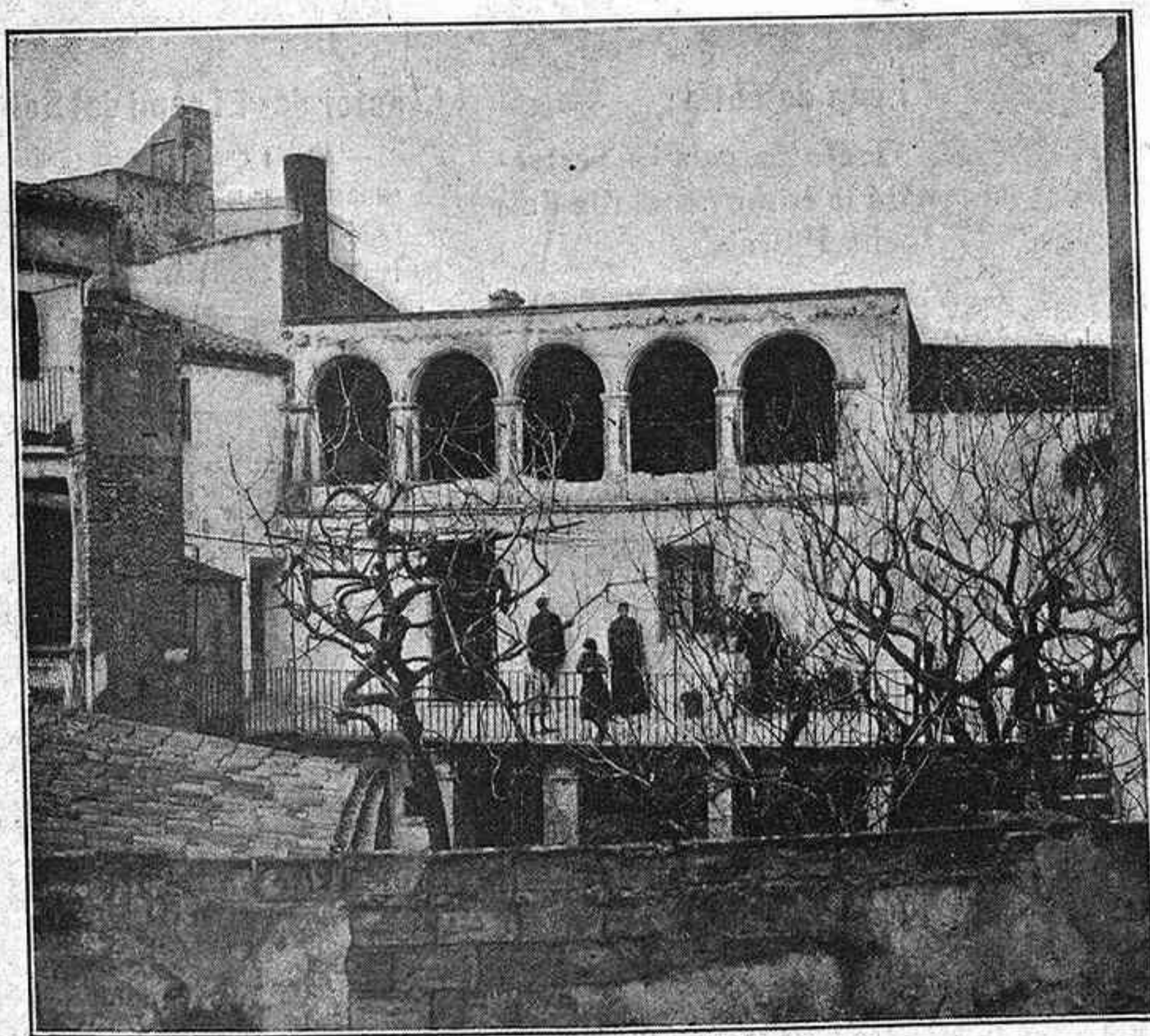
ANGEL GUIMERÀ

El primer dels autors dramàtics catalans.

AL VENDRELL

Casa ahont En Guimerà passà el millor temps de sa infantesa.

Aspecte posterior del mateix edifici.

Nova pàgina sobre en Guimerà

Jo no sabria dir si en Guimerà ha rebut de Catalunya tota la seua força tràgica i lírica, o si es ell qui ha fecondat a Catalunya amb el prestigi del

séu estre poètic. Altres vegades he dit qu'així com el renaixement romàntic originari del primer catalanisme va resoldre's en èpica a través en Verdaguier, sense perjui del gran lirisme de Mossèn Cinto, va resoldre's en tràgic a través en Guimerà, també sense perjui del séu gran lirisme. Es qu'en Guimerà ja es un poeta de Barcelona, o sia de la Catalunya ciutadana, si en Verdaguier era un poeta de la Catalunya rural, un poeta de Vic, solar de tradició i de creencia.

Per la meteixa raó d'aquesta diversitat entre els dos poetes, en Guimerà es un apòstol i un propagandista ademés d'un cantor, i pot dir-se qu'inicia la serie dels nostres poetes polítics. Els Jocs Florals com institució doble d'apostolat i d'art, porten, en la millor època, aquest nom: Guimerà.

A altres llocs he volgut caracterisar la naturalesa tràgica del poeta festejat avui. Aquí voldria dir-vos dues paraules sobre el Guimerà polític, ara que la marxa de les coses l'ha apartat de la lluita.

En Guimerà va portar els Jocs Florals a l'expressió més alta de la protesta poètica, i va donar per primera volta al teatre català aires de tragedia patriòtica; i com el drama ve a esser la tragedia romàntica, i els temes patriòtics catalans havien d'esser per força romàntics com ho era tot el moviment catalanista, així el drama català propiament es obra d'aquest poeta, i ho es, per lo tant, l'aristocratisació del teatre nostre, qui havia sorgit plebeu de les mans d'en Pitarra, perqu'aleshores no hi havia encara distinció entre lo popular i lo plebeu.

En Guimerà fou el primer (convé no oblidar-ho) qui va dur la llengua catalana a l'Ateneu, en aquella memorable nit del discurs presidencial. I en tota l'era periodística representada per *La Renaixensa*, en Guimerà venia a esser l'encarnació profètica i senyorial de l'idea nostra, mentres l'Aldavert n'era la forma popular i divulgadora.

L'obra apostòlica d'en Guimerà va unida a les méues recordances estudiantils. Allà en les aules universitaries, me veig encara obrir dissimuladament sobre els genolls el vibrant discurs presidencial dels Jocs, pera distreure'm de les enutjoses explicacions qui volien esser de Dret Romà o d'Economía Política. I la fulguració victor-huguesca d'aquelles imatges pot dir-se que m'esculpia en l'ànima tot el méu primer catalanisme. ¿Qui

de vosaltres, catalanista de la primera hora, no s'honra veient en en Guimerà el verb genial de l'aspiració de tots?

El discurs dels Jocs i el discurs presidencial de l'Ateneu, ja corresponent a una hora més avançada d'evolució, i per tant més polític, son dues fites en

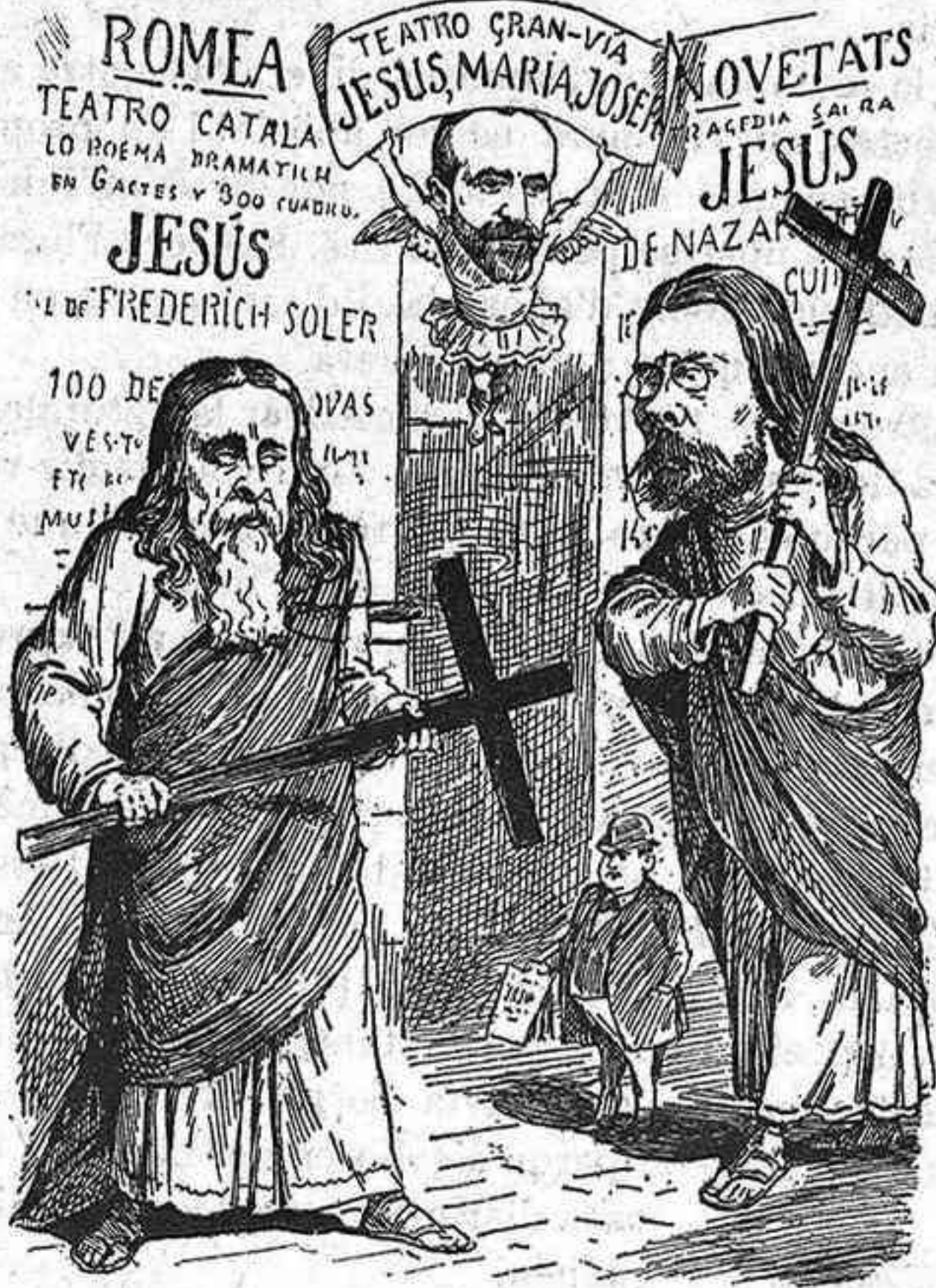
el desplegament gradual del catalanisme. Llegiu ara aquelles dues peces oratories, i sentireu el valor d'aquesta paraula: *profecia*.

Però hi ha, entre els personatges del nostre poeta, una figura representativa, de qui s'ha fet per instint

l'encarnació de tot el trascendentalisme escènic d'en Guimerà. Es en Manelic. I per poc qu'examinèu les coses, el veurèu transfigurar-se en símbol com si ell fos un aspecte de l'evolució catalanista. Es el buf de la tradició conservada a montanya, orejant el pla

En Guimerà y «La Esquilla de la Torratxa»

Caricaturas publicadas en aquest periòdich durant els darrers anys.

Guerra de Jesusos

¿Dos Jesusos que 's barallan?
A veure dels dos quin reb...
Ja tenen rahó al *Gran-Via*:
¡Jesus, María, Joseph!

El cap de colla

Trajo de gala qu' estrenarà la comitiva el día dels Jochs Florals.

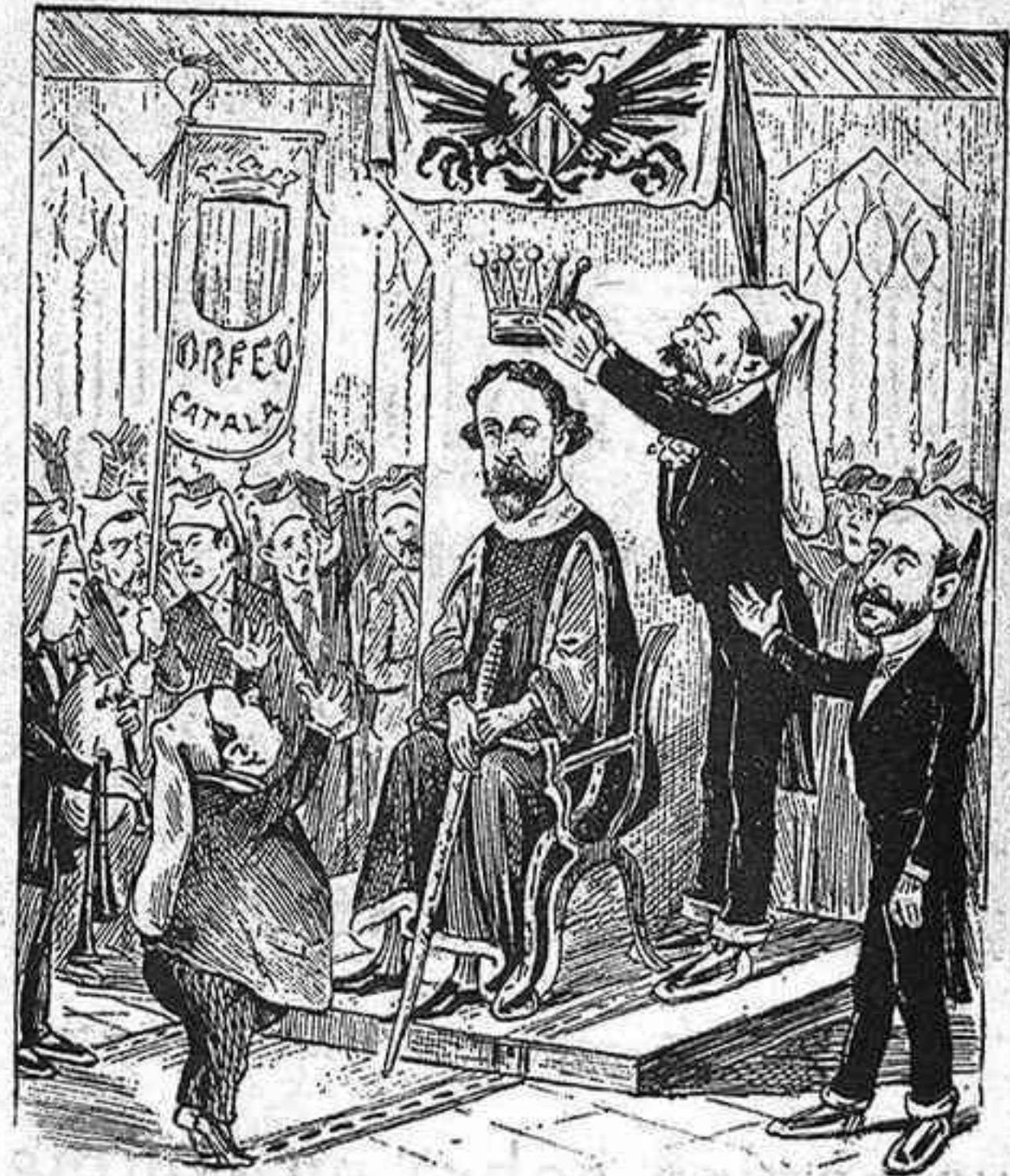
L' autor de «El camí del Sol»

— Sembla que per 'quest camí sense volguer m' he extraviat. No hi fa res; veureu com trobo la dressera ben aviat.

Entre familia, ó la «Patum» y la «Perdiu»

— Ordre, senyors, ordre, ó sinó, ¡qué pensarán els castellanots?

El conde que paga...

— En pach á vostres serveys e gran riquesa, proclamámvos Comte de Barcelona. E ab los naps vostres e les nostres cebetes farém uns platillos que vos ne llepareu los dits.

A la Cort.—De brasset ab l' «enemich»

—Dí, Angel, ¿qué has hecho de la barretina?

—La deixo sempre allà... ¡No més la porto per anar per Barcelona'...

Angel y Serafi

—El teu *Monjo* va salvar-se á pesar del seu pecat, pero 'l *Judas* se condemna... ¡Estás excomunicat!

pera portar-hi en un cop de vent la llevor de l'arbre antic, qui havia de re florir en noves tanyades. Avui ja la corrent es inversa, com si el restabliment de l'equilibri ho exigís o com si pera l'integració de tota Catalunya en la doctrina nova fos necessari el retorn d'aquella influencia; i per això es avui de la ciutat que parteix la fecondació, donant la consigna novella a la Catalunya forana i pagesa.

Per aquest aspecte sol, en Guimerà ja fóra genial, i en la séua obra hauria vessat el vi de la nació; assimilant-lo al còs i a la sang de la propia Catalunya, i transformant la séua poesia en cosa coexistent am la terra patria, com una montanya més, o com

un riu més, qui uneixi els cims am les ciutats de vora mar.

Com un riu, doncs, com el riu espiritual i sagrat qui a tots ens rega, com el riu qui brolla de les entranyes de pedra en la montanya de Manelic i desemboca després en la mar de Barcelona, imagino jo el tràgic de Catalunya.

GABRIEL ALOMAR

LA VIDA

Xiulantli al vent la crespa cabellera,
humit el llabi tremolant desclós,
núa de ventre y pits, el cap enrera,
velats els ulls, glatintli en sa fal-lera
tots els muscles del còs,

sigles y sigles va dansant la Vida
damunt de l' ampla terra hont fou son brés,
al cansanci del pler jamay rendida,
boja d' amor pel sol que l' ha enardida
ab l' escalf de son bes.

Y 'l Temps, ab la mortalla arreplegada
sobre 'ls genolls y estreta contra 'l pit,
espera que la Vida hagi finada
per deixar-la ab sas mans amortallada
y jeure al mateix llit.

ANGEL GUIMERA

BIOGRAFIA D' EN GUIMERA

(APUNTES INÉDITS)

Don Angel Guimerà, el varó insigne al qual Catalunya entera se disposa á rendir altíssim tribut d' admiració, va naixer á Santa Creu de Tenerife (islas Canarias) el día 6 de maig de 1849. El gran tràgich compta, donchs, 60 anys. El pare d' en Guimerà era catalá de pura rassa.

Els primers anys de la seva infantesa els passá en Guimerà á la seva ciutat nadiua. A l' edat de 7 anys vingué á Espanya, desembarcant á Cádiz y embarcantse allí en direcció á Barcelona.

Durant dos anys visqué á la nostra ciutat, habitant ab la seva familia al carrer de las Freixuras.

L' epidemia del cólera que alashoras sufrí Barcelona, fou causa de que en Guimerà se n' anés á la vila del Vendrell.

Al cap d' un quant temps en Guimerà torná á Barcelona. Cap allá als 20 anys altre vegada trasladá al Vendrell la seva residencia.

Els primers versos que l' Angel Guimerà publicá apareguren al periódich *La Gramalla*, y 's titulavan *Lo rey y 'l Conseller*.

La primera obra teatral de l' eminent autor, fou *Gala Placidia*, estrenada al Teatre Principal la nit del 28 d' abril de 1879 y representada per un grupo d' amichs.

La primera obra d' en Guimerà distingida ab els

honors de la traducció fou *Mar y Cel*. La traducció de *Mar y Cel* al castellà va estrenar-la en Rafel Calvo, essent la darrera que aquest actor estrenà, puig morí poch després a Cádiz.

En Guimerà comensà a figurar en política poch després d'haverse establert definitivament a Barcelona, cap allà al any 1874, ingressant com a soci a «La Jova Catalunya».

La darrera obra teatral estrenada es *La aranya*. Al teatro de Novetats devia estrenarse setmanas endarrera una nova obra d'en Guimerà; pero ja s'havía llessat la idea del Homenatge y l'illustre autor no cregué delicat que s'estrenés en las circunstancias presents.

* * *

En un any que 'ns estimém,
no he deixat passá una festa
sense vení a festejar,
per dirte quatre amoretas.

Al lloch y hora de costum
no m'hi esperis, demá, nena...
Tinch un altre compromís...
Vaig a festejá a un poeta.

Filla, Ell es primer que tu
y no ho dich per darte enveja...
Tú 'm vas robá 'l cor fa un any,
Ell me 'l té robat de sempre.

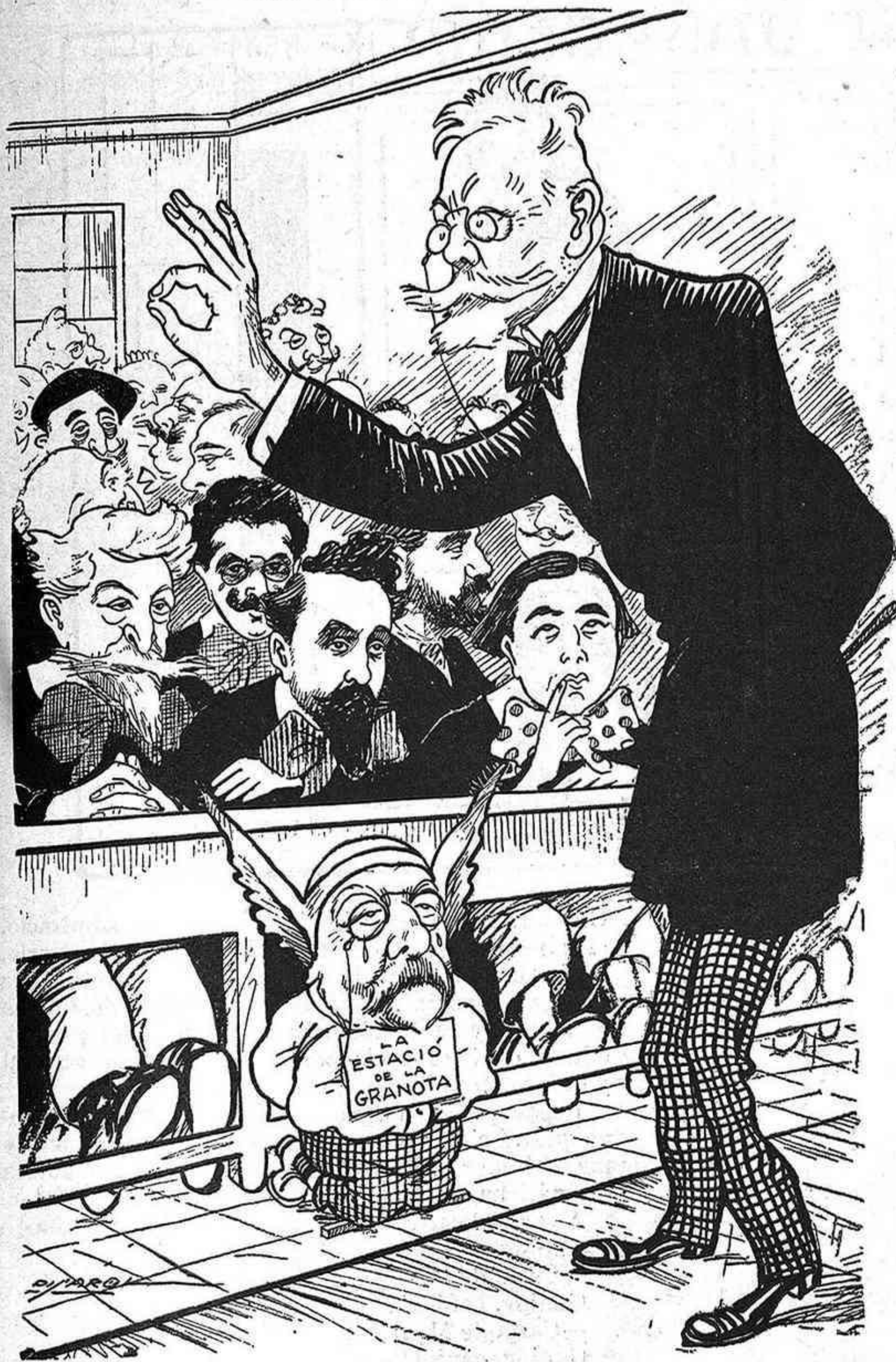
MAYET

EN MANELICH

Estatua del protagonista de *Terra baixa* que s'inaugurarà al Parch de Montjuich el primer día de las festas.

LA LLISSÓ DEL MESTRE

—Per escriure, no heu de sucar la ploma en el tinter, sinó en el vostre cor. Quan se té cor, es la manera de fer bona lletra.

* * *

No sé pas cóm descriure lo que sento
d' admiració pel gran autor dramátich;
la llum del sol me tanca las parpellas
y la claror del geni 'm clou els llavis.

JEPH DE JESPUS

Guimerà

EL DEBUT DEL POETA

Angel Guimerà sortí de las fileras d' espectadors
en els Jochs florals del 75. Emperó, aquell día, la

poesía, com accésit qu' era, no fou llegida. Els seus companys sabían, no obstant, qu' era un poeta. Alas horas era costum celebrar, l' endemá dels Jochs, en local més reduhit y de més modestas proporcions, una vetllada literaria pera llegir els premis, y subjectarlos á una mena de revisió entre *les gens du métier*. En la vetllada d' aquell any, *Indibil y Mandoní* sorprengué y admirá á tothom. Als pochs versos, un dels rivals del autor, un dels primers poetas nostres, no pogué contenir son entusiasme y llensá un crit de sorpresa; el públich aplaudí, y ab ell els literats *Indibil y Mandoní* 'ns revelava, no un poeta més, sinó un gran poeta que apareixía ab la condició primera del que n' es de debó: l' originalitat, la novetat.

* * *

LA SEVA OBRA

Al nostre entendre, el millor poeta lírich ha estat entre nosaltres en Guimerà; versificador irreprotxable, y d' expressió clara y natural, que s' enmotllá sempre al seu pensament; plástich en l' imatge, de sentiment vivíssim y delicat que recorregué totas las notas, de la tendresa al odi, de la passió soperba á l' humilitat amorosa; suau, cantant sos recorts d' infantesa, esquerp y fer en sas poesías patrióticas; en sos assumptos, ab un visible fons dramátich, á cops pensador, sovint lírich entussiasta, y sempre allunyat del cercle de trivialitats de la poesía á Espanya... Es poeta que, tra-

duhit y comprés, tindrà un lloch á la taula dels pochs poetas contemporanis.

JOSEPH IXART †

A EN GUIMERÁ

Catalunya avuy t' aclama
y per fill te vol tenir,
puig bé mereix llor y fama
qui d' amor patri ab la flama
l' ha sapigut enaltir.

Deu fassi que nostre poble
sia com sempre has volgut:
fort en tota lluyta noble,
lliure sense opressió innoble,
exemple bell de virtut,

EXTRANYESA

—Sembla mentida que un home tan colossal visqui en un carrer tan estret...

bon aymador de sa parla,
en lo que t' has distingit
y afanyós per conreuharla,
fent volerla y admirarla
cada jorn ab més dalit.

Conservant nostre llenguatge,
nostras llibertats y furs,
será el millor homenatge
que 't farà nostre llinatge
avuy y en els temps futurs.

S. ALSINA Y CLOS

DEL HOMENATGE

Poch podíá pensarse l' Iglesias, al llenyar un vespre en el *Mundial Palace* l' idea de rendir á l' Angel

Guimerá un tribut colectiu d' afectuosa admiració, el rebombori que ab la seva felís proposta s' armaria. Sòrt que aixó dels homenatges no es cosa que 's fassi gayre sovint. Si no, sería qüestió de meditarho seriament y veure si lo que 's guanya en gloria y educació cívica no 's pert en tranquil·tat general y ordre doméstich.

Desde que s' ha escampat la veu de que 'l diumenge que vé s' han de celebrar á Barcelona grans festes en honor del més inspirat dels nostres autors dramátichs, Catalunya está que bull.

A casa, el carter no para de trucar en tot el día.

Ganing, ganing!...

—Carta de Girona...

Ganing, ganing!...

—Carta de Manresa...

Ganing, ganing!...

—Carta d' Altafulla...

Y totas, sílaba més, criatura menos, venen á dir lo mateix.

L' una:

«Sabrás que baixém per' assistir á las festas de 'n Guimerá. Vindrém jo, ella y 'ls dos noys grans.»

L' altra:

«Enterat del aplech de 'n Guimerá, t' aviso que 'l diumenge ens tindrás á tots aquí.»

L' altra:

«Prepárans taula y llits. Vením la dona, jo y tres canallas pera veure l' homenatge de 'n Guimerá.»

Horroritzat davant de tan negra perspectiva, la primera intenció meua ha sigut escriure als meus exaltats parents y dilshi ab molt bonas formas:

—«Pero ¿qué feu, desgraciats?... ¿Quí dimontri os fa abandonar en tan crítichs moments las vostras llars estimadas?... ¿Que no penseu ab els blats?... ¿Que no os recordeu de las vinyas?... ¿Que os heu olvidat dels presseguers?...»

Pero, ho confesso, no m' he atrevit á tirar sobre 'l foch del seu entusiasme el gerro d' aygua freda dels

seus debers agrícoles... y dels meus egoismes ciutadans.

Y á tots, paraula menos, paraula més, els he donat la mateixa resposta:

—«Veníu!... L'apoteóssis del nostre gran poeta requereix el concurs de tots els bons catalans. ¡Será un gran diumenge el 23 de Maig!... Passareu aquí un magnífich día... y 'l dilluns á primera hora tindrè el gust d'acompanyarvos altra vegada á l'estació.»

Conegut lo que fóra d'aquí succeheix, es inútil relatar lo que passa al casco antich de Barcelona, part urbanisada del Ensanxe y pobles agregats.

No's parla sinó de'n Guimerá y de las festas que 'l diumenge al matí han de tenir principi.

Hi ha persona que ara es el primer cop que sent pronunciar el nom del gran poeta; pero com que l'entusiasme es contagiós, la seva crassa ignorancia no li impedeix sentirse conmogut y parlar del autor de *Terra baixa* com si 's tractés d'un vehí seu.

Ahir mateix un m'ho deya:

—¡Ah!... Era un gran home en Guimerá...

—¿Era?... Es que, afortunadament, encare es viu, y ben viu.

—¿Sí?... ¡Ah!... Té rahól... El que jo vull dir es en Verdaguer, el que va escriure el *Don Juan de Serrallonga* y *El Corpus de sangre*... De totas maneras, en Guimerá es un autor dels més celebrats.

—¿Qué ha vist d'ell?...

—Com á veure, res; pero he sentit fer grans elogis d' *El ferrer de tall* y de...

—Pero si aixó que diu es d'en Pitarra...

—Tant se val... La qüestió es que tots els diaris ne parlan, que totas las ilustracions publican el seu retrato... y que 'm sembla que la manifestació de la plassa de Catalunya ha de ser d'un efecte meravellós...

Fins entre 'ls entusiastas conscients y que no están, com el que acabo de citar, á tres quarts de quinze, hi ha sobre la festa divergencias de criteri altament curiosas.

—El gran disbarat de la comissió organísadora—diu, per exemple, un d'ells—es no haver sapigut preparar una aviada de globos aerostátichs y unas regatas al port.

—Regatas y globos?... ¿Per qué?...

—Home, ¿vol una alegoría més bonica y més delicada de la seva famosa obra *Mar y cel*?

ACLARINT UN CONCEPTE

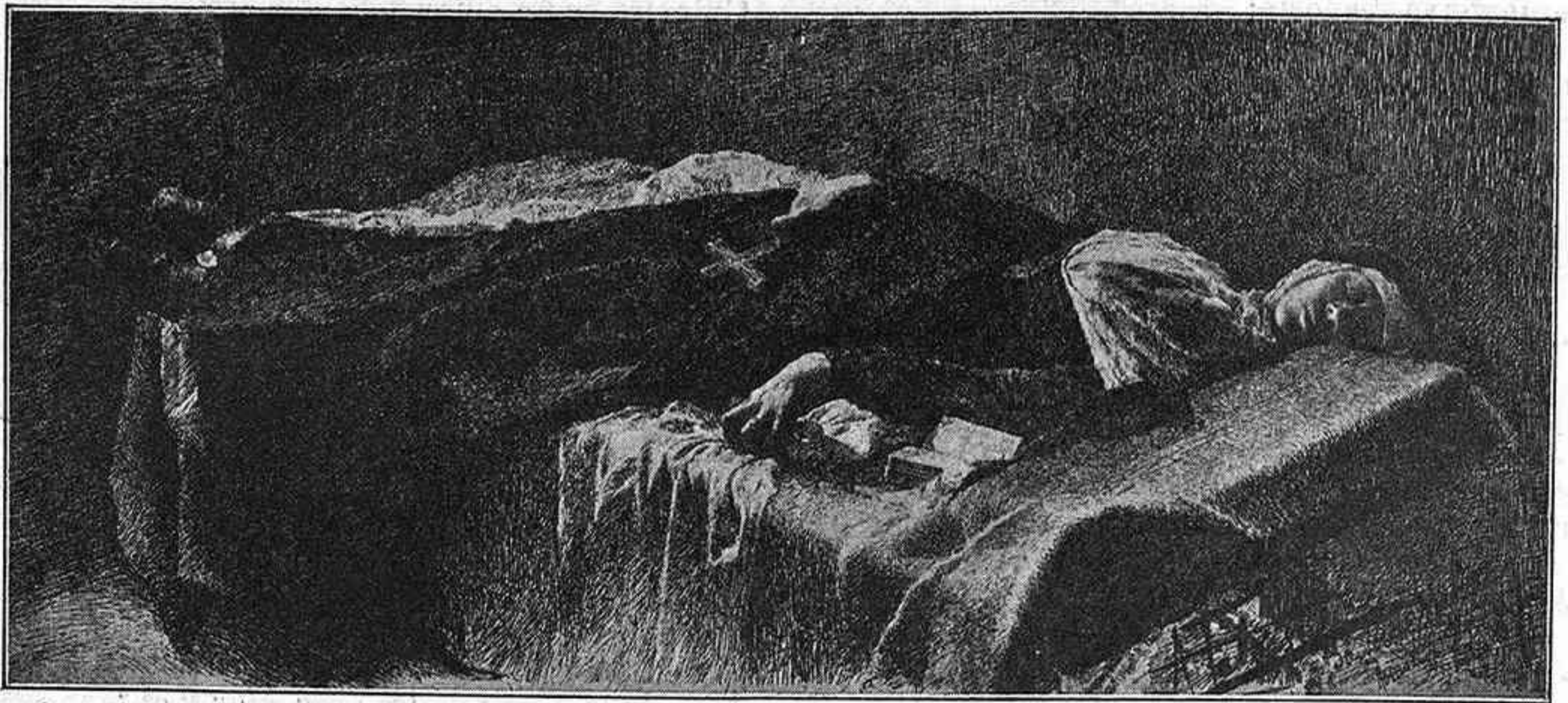

—¿No diuhen qu' es canari aquest senyor?

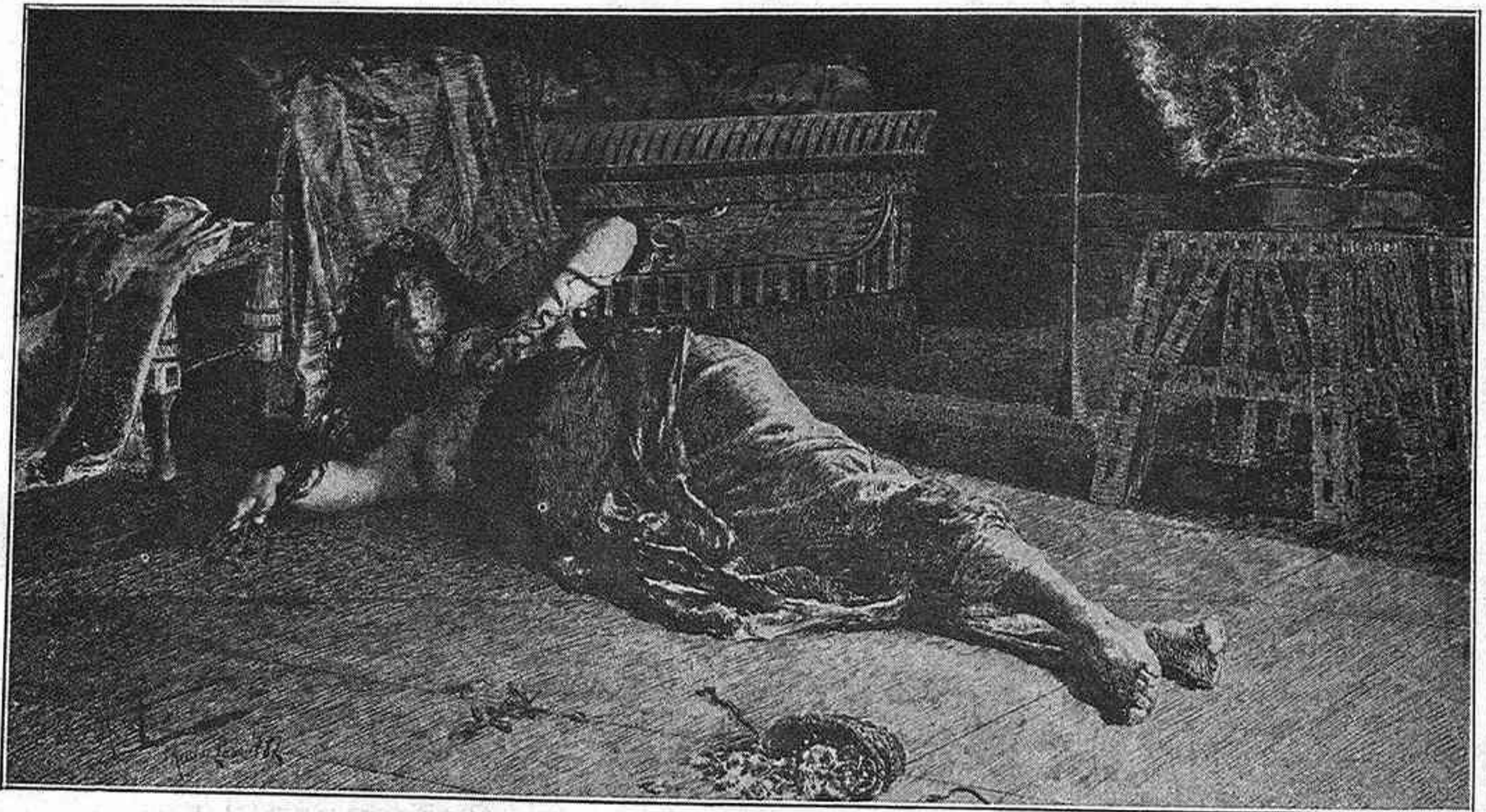
—Sí; pero es un canari mascle que sempre ha cantat á Catalunya y per Catalunya.

NOTAS ARTÍSTICAS

QUE ILUSTRAN LAS POESÍAS DE ANGEL GUIMERÁ

Mort de la monja.

Cleopatra.

(Originals de Antoni Fabrés)

—A mí—dú un altre—lo que m'empipa és que no hi hagi sardanas. Una festa popular sense sardanas es una sortija sense cubell, un bateig sense confits, un casament sense núvia...

A pesar de tot aixó, que jo, observador pacient y fidel cronista, consigno perque es veritat, tinch la ferma convicció de que l'homenatge al més gran dels nostres poetas será una festa de las que quedan grabadas en la memoria dels pobles y que 's recordan sempre més com una fita gloriosa del seu camí envers l'ideal.

Y fins, prenent per un día la ploma de 'n Dionís Puig y casi segur d'endavinarho més qu'ell algunas vegadas, m'atreveixo á ficarme en la *Dinámica popular* y á fer pel vinent diumenge el següent pronóstich:

«Tot Catalunya será á Barcelona. El poble, ab el cor á la má, dirá á n'en Guimerá lo que l'admira, y la glorificació del nostre gran poeta será la consa-

gració del esperit catalá, com més va més vigorós y més resolt á seguir el camí que las sevas aspiracions li trassan.»

¿Eh que sí?

MATIAS BONAFÉ

PENSAMENT

AL POETA ANGEL GUIMERÁ

Catalunya avuy admira
á son mestre preeminent;
desde 'l pobre cuch de terra
fins al Home de talent.
Tothom sa Gloria pregona
ab hermosa escelsitut...

Els Humils, ab goig mostrem-li,
nostre més sincer tribut.

EMILI GRAELLS CASTELLS

L' any mil

ERA en lo temps en que las neus primeras
las grogas faldas dels turons baixavan;
y en amples collas, volejant lleugeras,
las aus sens pátria sobre 'l mar passavan.

Monjos y frares en tropell seguian
los burchs tranquils, barbotejant absoltas,
y 'ls nins poruchs los veyan que 's perdian
dels alts castells per las negreicas voltas.

Jorns y més jorns que en núbols se desfeya
l' encens més pur en los sagrats retaulas;
y als vells abats tota la nit se 'ls veyan
dels psalms eterns escorcollant paraulas.

Los senys brandavan ab la veu plorosa;
l' or dels magnats los monastirs omplia;
y 'l trist vassall vora la llar fumosa
los jorns comptats ab un carbó escrivia.

De dalt del mur la forca abandonada
ja 'ls corbs no veyan entre la nit obscura;
y al peu mateix de la ciutat murada
l' isart baixava en cerca de pastura.

La trista verge en lo casal reclosa,
ja no 's dalia per sentir la queixa
del patje hermós, lo de la veu melosa,
que amor glosava vora l' alta reixa.

Llensant las armas, dels castells baixavan
las gents á sou, sobre 'ls camins perdudas;
y als camps payrals indiferents trobavan
ja 'ls fruyts resséchs y las agrams crescudas.

Roba de sach los caballers vestian;
jeya la pols en los trofeus de guerra;
y 'l vi de mel y l' hipocrás dormian
al fons ventrut de la pesanta gerra.

Ciutats y vilas solituts semblávan;
las eynas queyan de las mans dels homes;
y en vá 'ls juheus en sos porxats mostrávan
joyells y arminis, y brocats y plomas.

A port las naus dintre de llachs fangosos
los jorns passavan sens cambiants estelas,
sentint los corchs que furgan perfidiosos,
veyent las aus fligarsar sas velas.

Y 'ls folls burgesos que 'l girant de lluna
sens pa y sens llenya ben aprop mirávan,
per coure al ff, la miserable engruna
las eynas totas en la llar eremávan.

Y 'l jorn vingué qu' als esperits aterra:
voltat paurós de boyras ennegridas
l' astre de foch passá sobre la terra
deixant per tot las gents esporuguidas.

Tocá á Occident: y al cim de las montanyas,
guayant pe'ls tronchs espesshits dels roures,
semblava un ull, caigudas las pestanyas,
d' esguart boyrós qu' eternament va á clóures.

Després las ombras los espays vestíren,
y aixam d' estels entre 'ls vapors brillávan;
palas y masos y castells s' obríren
trayent als homes qu' astorats plorávan.

A munts se 'ls veyan pe'ls carrers dels pobles
ab rostre sech, esblanquehits com mabres;
per tot confosos los vassalls y 'ls nobles,
portant, de vius, la roba dels cadavres.

Damunt sos caps ab brassos amorosos
als nins volguts las mares aixecavan;
d' enllá 'ls malalts cridavan anguniosos,
y al coll dels fills los jays se repenjavan!...

Las turbas totas, caminant incertas,
cayent y alsantse; als temples s' empenyan!...
Ni un llum vá encéndres en las llars desertas;
y 'ls vents xiulavan, y 'ls portals batian.

L' hora es al ff. Las trompas del judici
tres voltas ara sonarán pe'ls homes;
los frares en la creu del sacrifici
lo Just aixecan, emboyrat d' aromas.

Repós glassat. Ab los mantells cubríren
las gents sa vista que la llum refusa;
y senten tots los polsos que 'ls glatéixen
com dos martells batent sobre l' enclusa.

Las llums rojencas dels cirials tremólan;
y en l' arch cintrat, ab clamoreigs selvatjes,
las negres aus aletejant revólan
topant pe'ls vidres enriquits d' imatjes.

De sopte, á l' una, esperansant la vida,
la gent s' adressa com la mar revolta:
y corra: y 's para; y torna á corre; y crida;
y calla après, y tremolant escolta...

L' hora ha passat. Tan sóls ratxa lleugera
torba 'l misteri de la nit callada:
pau en lo món y en la celest esfera:
ja es l' any novell; ja ve la matinada.

L' espay blaveja; los estels se fónen;
mansa la boyra en Occident s' ajunta;
als galls que cantan altres galls respónen:
l' Orient es or; es foch; ja 'l sol despunta!

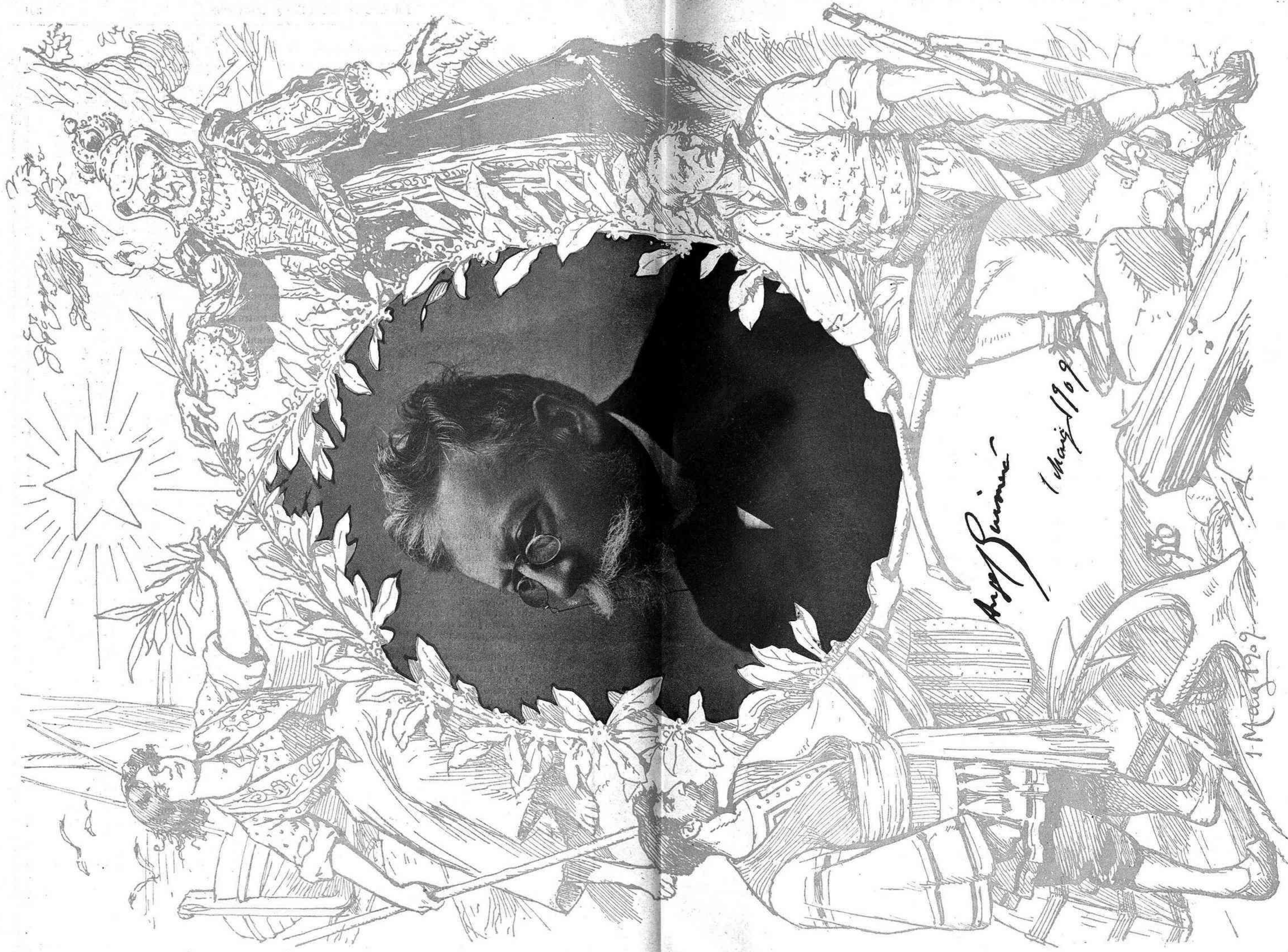
Humanitat, entórnat á la vida:
tu has vist no més fantasmas del desvari:
carréat ab la creu avergonyida,
qu' es lluny, ben lluny, la cima del Calvari.

Migrat plansó d' alzina que verdeja,
trau de la pols tas socas jovensanas:
com tems avuy que 'l destraler te veja,
quan res no saps de llamps ni tramontanas!

Si un jorn t' alsares contra Déu traidora,
prou l' ignorancia es cástich de ta pena:
Déu no ha manat al pecador que mora;
Déu vol que visca, que vivint s' esmena.

Lluny de ton cor lo esdevenir que aterra;
que amor es sóls la veritat divina;
y escala de Jacob sobre la terra
los sigles son. Humanitat, camina!

ANGEL GUIMERA

À ANGEL GUIMERÀ

Ab motiu del Homenatge que Catalunya li dedica.

Als cinch anys

CUSIT al ávia seguía
 balp de fret y endormiscat;
 y ab l' alba ni 'ls coneixía
 los carrers de la ciutat.

De la iglesia en la porxada,
 no sé cóm, m' hi vaig sentir;
 sols sé que l' ávia cansada,
 treute la gorra, 'm va dir.

Entrárem, y la portella
 al tancarse doná un cop,
 lo mateix que l' arca vella
 quan hi desávam l' arrop.

Era l' ombra espesshida,
 com si 'l respir me llevés;
 feya olor de cosa humida
 y semblava que pesés.

Aprop algú estossejava
 y jo, las mans en sas mans,
 á l' ávia li preguntava
 si eran homes ó eran sants.

Trist y sol no més lluhía
 un ciri en l' altar major;
 lo cap d' un sant aclaría
 fins á coll en la foscó.

Poruch al ávia acostantme
 sols recordo que 'm dormí,
 y de genolls despertantme
 vora d' un home 'm trobí.

Baix, baixet, y ab la veu trista,
 me va manar que 'm senyés,
 mentres tancava la vista
 resant com si rondinés.

Comensí la pecadora...
 y 'm vaig perdre tot seguit;
 y encara perdut hi fora
 si ell per mí no l' hagués dit.

Los pecats que jo tenía
 va voler que 'ls hi digués:
 com de pecats no 'n sabía
 no vaig enténdrel de res.

Y 'l riure entant m' escapava
 las pessigollas sentint
 de sa galta que raspava
 la meva galta de nin.

Me va dir com á la terra
 sols hem vingut per penar,
 y que 'l dimoni 'ns fa guerra
 per tot volétnos tentar.

Me parlá de que hi havia
 un Deu poderós y etern;
 que tot ell ho descubría,
 que castigava ab l' infern.

Y al mostrarme la foguera
 hont lo dolent vá á patir,
 al ávia qu' estava enrera
 mirava á punt de fugir.

Y ab quín alé, d' embestida
 vaig resar la contrició,
 veyent ab goig enllestida
 ma primera confessió!

Mes tanta por me deixava
 la foguera del abim,
 que á tot arreu me semblava
 sentir baf de socarrím.

Y assí y allá tot lo día
 creguí 'm mirava ab rigor
 lo Deu que tot ho sabia:
 y cóm me saltava 'l cor!

Bona sort que á la vesprada
 la mare al portarme al llit,
 entre besada y besada
 despullantme sobre 'l pit,

Que Deu dels nins s' enamora,
 que juga ab ells, me digué;
 que si ploran, també plora,
 y si riuhen, riu també.

Que ha fet per ells la estelada,
 los aucells, y 'ls papellons,
 y ab la fruyta regalada
 las joguinas y 'ls petons.

Y jo, somrisent de festa,
 decantava condormit
 sobre sa espatlla la testa,
 de genolls sobre del llit.

Y mitj cluch, guayant sa cara,
 creya en dos deus lo meu cor:
 l' un qu' era 'l Deu de la mare,
 y l' altre 'l del confessor.

ANGEL GUIMERA

HIMNE AL POETA

que, amb música del Mtre. Morera, se cantarà'l diumenge,
a la Plaça de Catalunya, en la festa de l'Homenatge a
l'ANGEL GUIMERA.

¡En sa llaor la veu alcem!
¡Son verb diví glorifiquem!

Ens fa fruï amb canturies
ressò de les boscuries
on va a brescar sa mèl.
L'alè dels pits més nobles,
la llum que guia'ls pobles,
ell els ha dut del cel.

És angel guardià dels més preuats tresors:
lés vetllador dels cors!

Alcem la veu per' fer sabé an el món
que res se perd, re's fon
de lo que ell va sembrant:
el pas del geni'l món va renovant.

Espurna divinal del sol despresa,
jamai s'extingirà: restarà encesa
per' dictâ a l'home la suprema llei:
el Poeta és un rei.

Ell, el combat canvia en abraçada;
un cel serè, en feresta nuvolada.

Tot és ben séu:
entre'ls mortals és déu.

¡Portem a tot arreu son cant de gesta!
¡Cantem joiosos, coronant sa testa,
guardadora constant d'ingenit foc!
¡No amb corona de rei, que dura poc:
amb garlanda d'amor que en el séu front
visqui tant com el món!

¡Glòria al Poeta, verb diví
que marca als pobles llur camí!

E. GUANYABÉNS

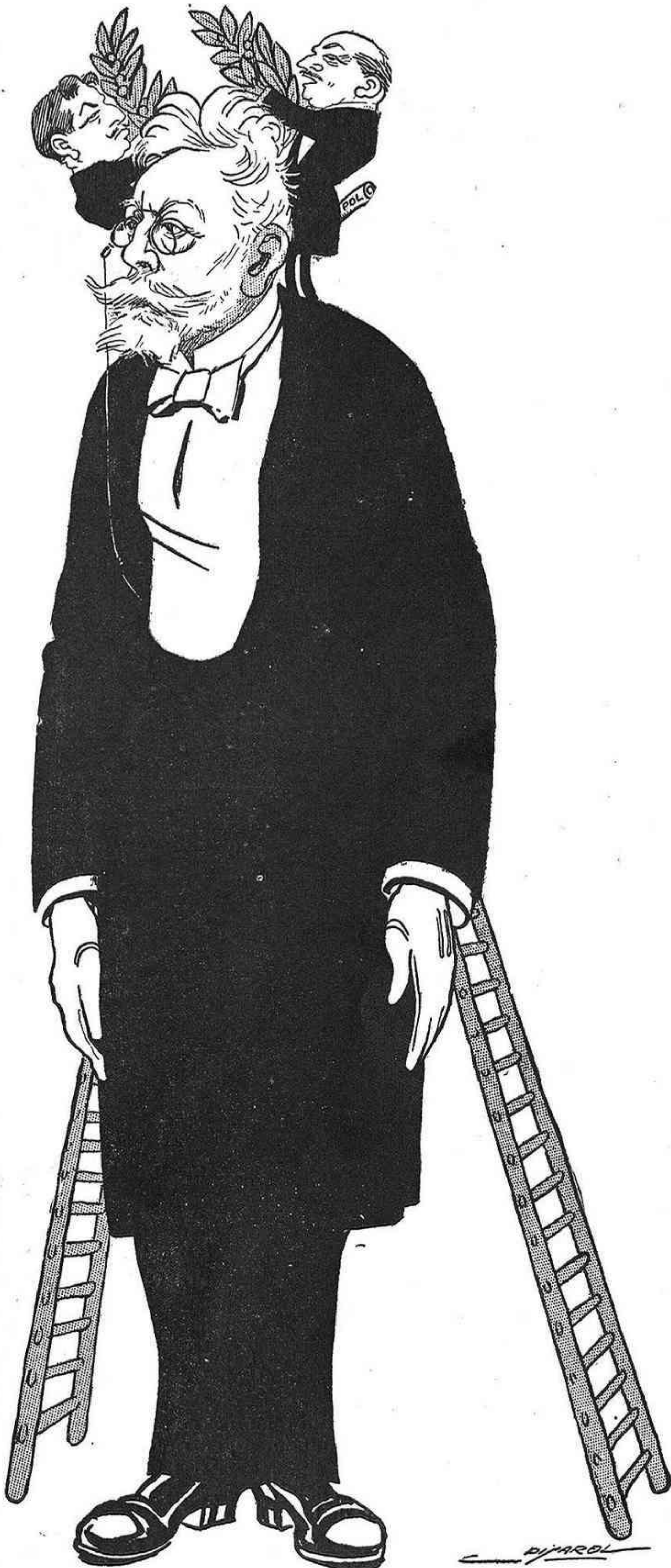

LA BELLESA DE LA FESTA

Catalunya oferirà 'l diumenge un espectacle incomparable de bellesa en l'acte d'homenatge al gran Guimerà. Per damunt de tota altra significació, aqueixa festa magna serà una manifestació de bellesa. L'ànima de la rassa llatina, l'ànima mediterrànea, feta de sol d'or, de blau de cel, d'escuma de mar y de visions floridas, se desplegarà gloriosament en l'hermosura d'una diada memorable.

— ¿No sentiu, amichs, la fruició anticipada de la gran festa de l'Homenatge que tindrà á la Plassa de Catalunya un escenari magnífich? La benehida, la històrica, la inolvidable diada del 20 de maig de 1906, ab las sevas multituds, las sevas banderas y 'ls seus entussiasmes, tindrà una espléndida reproducció en la festa de l'Homenatge á don Angel Guimerà.

¡Oh, matí bellíssim de primavera, matí del día 23 de maig de 1909! Sota la llum y sota 'l sol primaverals, entre efluvis de flors y de poesia, la gentada innúmera s'extindrà pels carrers amples y airejats de la ciutat nova. Hi acudirán els vells y els joves, els grans y 'ls infants, las societats artísticas y las políticas, las científicas y las literarias, las corpora-

—Eh, que dona gust coronar una figura aixís?...
—Y tal, homel... Coronantla es de l'única manera que 'ns podém colocar á la seva altura.

cions oficials y las entitats particulars, els homes de totes las opinións y de totes las ideas. Per damunt de la diversitat d' aquella massa heterogènia hi flotarà una suprema y feconda unitat: el Poble. Aquells estols immensos seran el Poble, tot el Poble de Catalunya.

Arribaran, entre l' oreig primaveral y matinal, las societats y els grups, enarborant els penons y las banderas onejantas. Milers y milers de ciutadans, ab las caras enrioladas, aniran situantse en els llocs previament senyalats. Passaran las banderas pel costat de las banderas, els estandarts pel costat dels estandarts, els estols pel costat dels estols. Será com la parada grandiosa d' exercits diversos y fins ene-

narán y las músicas llensarán á l' ayre el trompeteig de gloria.

Será un indescriptible espectacle de bellesa. Potser algun esperit incomprendible deixarà de percibir en aqueix matí triomfal, ab l' aleteig de la bellesa y 'l batech de l' emoció, el sentit fecond y trascendent de la festa. Potser algú repetirà aquelles paraulas de l' Unamuno davant d' un espectacle catalá semblant:

Momento de hermosura!... Bien! Y el fruto?
Sereis siempre unos niños, catalanes!

Pero, no: nosaltres sabem que la dea Bellesa no es estéril. Nosaltres sabem prou que 'ls nostres grans espectacles populars no son una mera y vana exterioritat, una lluhissor d' uns fochs-follets que brillan y fugen. Nosaltres, catalans, sabem que en aquestas grans diadas la multitut obra las sevas entranyas fructíferas pera rebre en ellas la fecondació de l' ideal y de la civilitat.

El diumenge tributa Catalunya el seu Homenatge

EN MATERIA DE GUSTOS...

—¿Qué 't sembla, Pepeta?... Aquést es ell.
—Francament, més m' agrada en Viura.

michs, units en aqueix día pels llassos de l' amor y de la poesia. Las senyeras s' inclinarán saludantse, y 'ls aplausos esclatarán al toparse y creuharse las collas.

Y després, la multitut remorosa se posará, en marxa, lentament, solemniament, entre fileras de gent atapahida y balcóns endomassats. Las banderas se desplegaran enlaire, palpitantes, com si en ellas bategués el gran cor de la multitut. Y 'ls homes y las ensenyas atravessaran la gran plassa, passaran reverentment per davant del Poeta, fentli ofrena d' admiració, de respecte y d' amor. Las donas catalanas oferiran l' hermosura dels seus ulls y 'ls mitjriures de sos llabis. Las vibrantas canturias resso-

al Poeta nacional... Gloriosa diada! Que las serenitats del cel y dels ayres y 'ls colors y 'ls flayres de la terra posin excelsa decoració d' hermosura á la festa de la bellesa, de la poesia y de l' amor!

WIFRET

Epígrama Clássich

—Bé, ¿que vindrás, si ó no?... Sí, home, sí,... vñahi.
¿Vols que 't passi á buscar?... Será una festa com no s' hagi vist may á Catalunya.

Milers de ciutadans, homes y donas,
 un formigueig de gent endiumenjada,
 dressera amunt, joyosos farán vía
 dret al Parch nou de Montjuich. Al serhi,
 s' escamparán, arreu tot formant collas,
 y al punt de descobrirse la figura
 de *Manelich*, el brau de «Terra baixa»,
 atronarán l' espay cants de la terra
 y tot será alegría, y flors y música.
 Un poble enter, ungit de civilisme,
 tributant els honors al seu poeta...
 Ja veurás, ja veurás quin espectacle!
 quína intensa emoció més noble y digna!...
 Suposo que vindrás, eh?...

—Noy, ho sento,
 pero no podrà ser... Tinch d' aná als Toros.

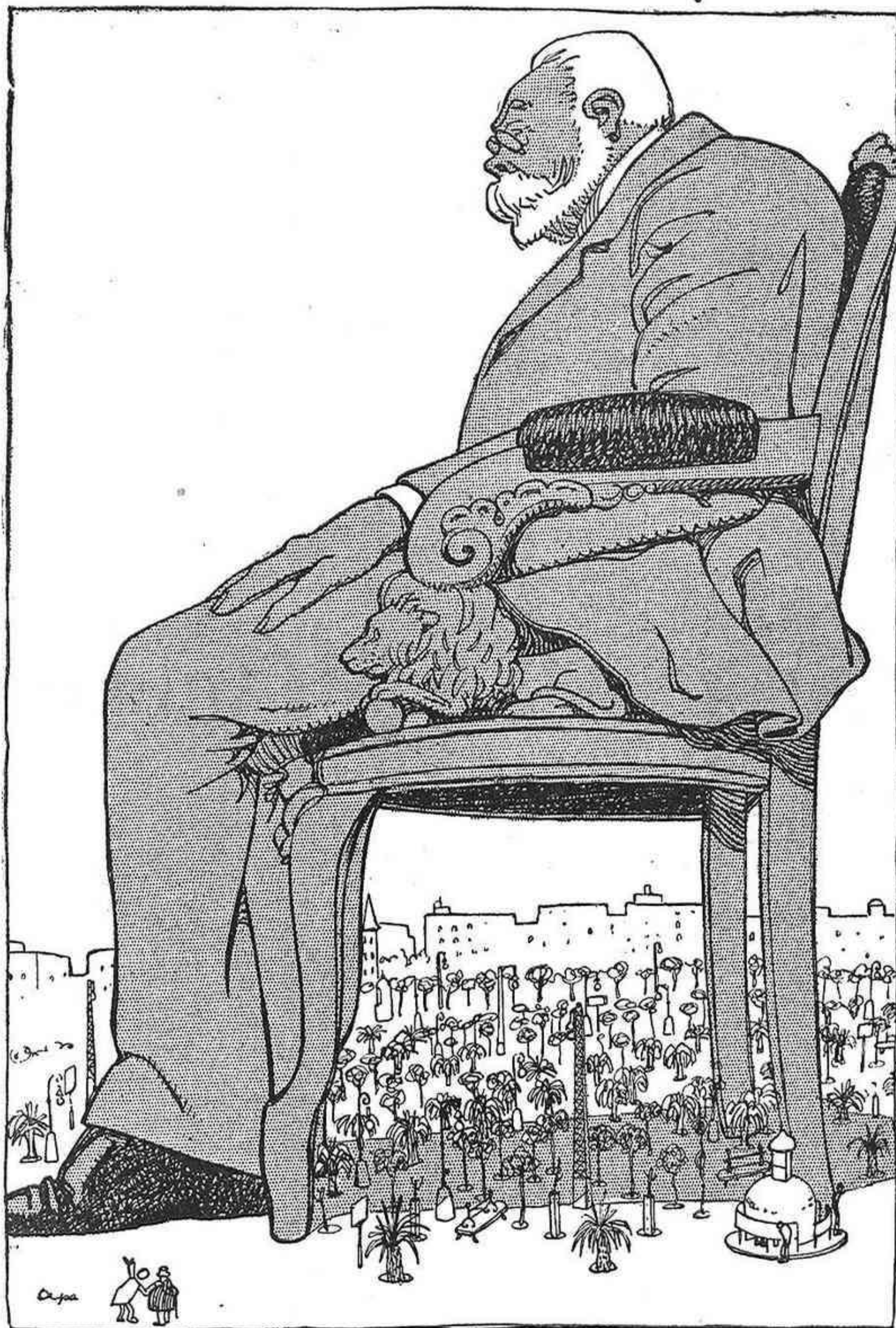
FRA NOI

GLOSARI

Am tot el respecte i tota la llàstima que li mereixen les Comissions populars, el glosador, que ha tingut la ganga de no comissionar mai enlloc, creu dever advertir a la de l' Homenatge a n' en Guimerà que, si no cuita a aclarir el text d' un dels números del programa oficial, no podrà donar l' abast a les reclamacions i protestes que li plouran al damunt.

Diu l' itinerari festiu del primer dia que, a les deu del vespre, o sia am l' agravant de nocturnitat, se farà entrega a l' autor de Terra baixa d' un àlbum, testimoni d' afecte i admiració dels poetes joves. I el glosador s' atreveix a cuestionar als senyors de la Comissió: Què entenen vostès per poetes joves?... Fins a quin punt s' és jove i fins a quin dret s' és poeta?... Si' s' dona

DESPROPORCIÓ

Es petita la plassa de Catalunya per un homenatge á n' En Guimerá. Ja s' ho podían pensar els senyors de la Comissió qu' en senthi Ell ja no hi cabria ningú més.

aquet títol a tots els que escriuen ratlles am mida, i a tots els hi deixen ser, galdós obsequi resultarà la tal sessió literaria. Si, pel contrari, creuen vostès que cal seleccionar, distingint els autèntics poetes de la terragada versaire, i els veritables joves dels guetos rejovenits, bona feina se'ls gira i no pocs disgustos rebran, com hi ha Llotja!... Perquè, és lo que deiem l'altre dia amb en Peio: — Sort que a nosaltres ningú'ns té per poetes ni'ns poden pendre per joves, que si no, amb aqueixes insidies de Mano Negra, valga'ns Clemencia Isaura!, ens arribarien a fer enfadar.

F'ora d'aquet punt delicat, l'idea de dedicar a n'En Guimerà una corona poètica am mida, encara que no sia en vers, mentres sia teixida am flors de pensament i fulles d'ingeni, la trobem acceptable, i fins hermosa. Tot és qüestió de fórmula. Veuen? El glosador, en casos apurats i de compromís com el present, i fins en casos de no tant compromís i menys apuro, sent molta més predilecció pels banquetes am discurs obligatori que no pels àlbums am vers lliure. Els desfogaments d'un brindis, posem per cas, el vent se'ls endú, a tall de fulles seques; els escrits dels àlbums, no, que fan com els grans de verola negra: n'hi ha per temps, o per sempre.

Però no'ns alarmem, que mentres hi ha vida hi ha fè en el viure. La Comissió no ha dit, encara, la darrera paraula; no ha dit com serà aquest àlbum de poetes joves... I ens queda l'esperança de que sia un llibre verge, ple de fulles en blanc, am l'intent de que'l venerable Mestre l'ompli am versos seus, am versos inèdits empapats de juvenesa, de l'eterna juvenesa que vessa del seu gran cor i de sa portentosa imaginació.

I si és aixís, no podrem menys d'agrair als poetes joves l'haver-se portat am la discreció i la sensatesa de les persones d'edat indefinida, emperò entenimentades.

XARAU

Al gran Guimerà

Al poeta

Ditxós mil voltas tu, fecond poeta que, á dojo, tens raudals d'inspiració; que d' un petit motíu, d' una coseta, ne fas hermosa y brava producció.

Ta pensa infatigable, quan treballa, genera ideas novas constantment; per xó quan una Musa á tu devalla no 't deixa, mentre escrius ni un sol moment.

Si plans de ton cor brollan, vé Talía, lleugera com aucella, á ton costat; quan has volgut tractar d' astronomía per l' ample espay l' Uránia t' ha portat.

Caliope y Polimnia, ab sa eloqüència, molts cops, filtrantse dins ton pensament, t' empeltan ab enginy sa gaya Ciència, que vas interpretant magistralment.

Quan fas, d' aymant pastora, el bell retrato, Euterpe 't remoreja una cansó; ni t' han mancat, al devallar Erato, conceptes elegants, á quín milló.

Bon fill de nostra terra catalana,
conreuas tu sas lletras ab plaher
y brota ta llevor potent, ufana,
cullint, per fruyt, coronas de llorer.
De la font d' Hypocrene beus, poeta,
l' elíxir que significa testa y cor...
¡Oh, Musas!... Tan sóls sía una goteta,
¡guardeume'n d' eix licor!

MANEL NOEL

* *

Deixeume extassiar ab la excelsa visió dels dos enamorats vinguts de la odiada terra baixa...

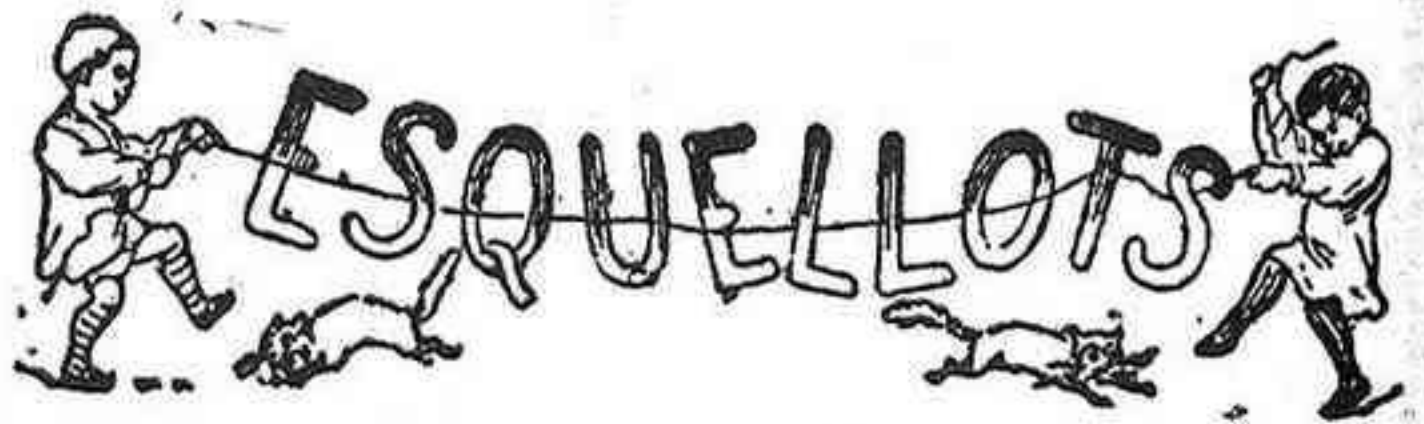
Manelich, el poeta selvatjí, ab el cor en esclat per ansias amorosas, aná á cercar un jorn son amor á llunyas terras. Y 'l trobá á son amor, y en lluyta fera, tingué de disputá'sel ab el llop blanch més felló y més crudel que 'l negre que en foscas nits d' hivern pujava, udolant. Vensut el llop blanch, el regne de boscurias té rey y té regina...

Deixeume extassiar ab l' excelsa visió de las dugas ánimas enamoradas al pich dels alts cimels, en dolsas nits floridas d' estrelas brillejants, tot esperant que s' enfonzin els darrers tons de foch dels núvols abrandats pel sol morint, pera parlar ab la blanca lluna amiga, de son etern amor...

De son regne del cor de la montanya Manelich torna á ser senyor y rey. La montanya s' extén á son entorn per ell y per la Marta... Que 's fonguin per ells las neus en regalims de joya; que reprenquin las flors son aroma y son color en dolsa benhauransa; que brinquin cofoys els cabrits endiumenjats y helin las ovellas y cantin els aucells en sa ventura, que es l' hora d' entonar tots junts l' himne á son rey que ha retornat á sos antichs dominis, himne nupcial per ell y per la Marta sa regina.

¡Oh, Manelich! ¡oh, Marta! fruíu del goig del amor en tota sa puresa immaculada!

P. COLOMER Y FORS

Com haurán vist nostres lectors, LA ESQUELLA 's vesteix avuy de gala en honor del poeta excels á qui diumenge festejará tot Catalunya.

Tart, potsar, ha vingut l' homenatge, pero ja que al fí ha vingut, femlo bé y procurém que sigui digne d' ell y del poble que li dedica.

En Guimerá, apartat anys há de las lluytas ardentes de la política, ha fet tal vegada més per Catalunya que altres que, induptablement plens de bona fé, en clubs y meetings han laborat per la nostra terra estimada.

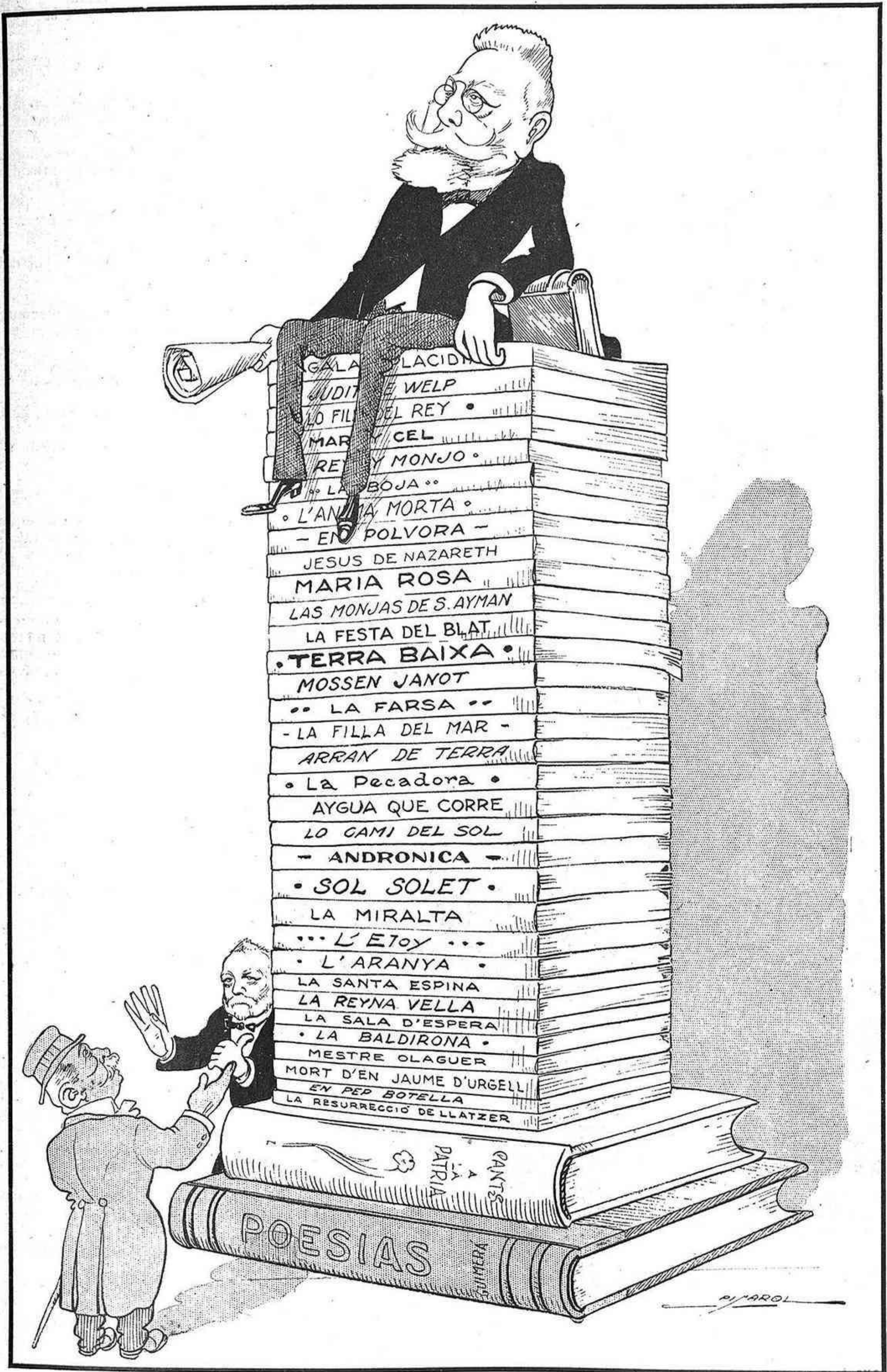
Ell es qui, portant en alas del geni las sevas produccions colossals més enllá de las fronteras, ha fet conéixer l' esperit catalá en terras extranyas. Ell es qui, fora del solar espanyol, ha donat á las nostras lletras brill gloriós, nom y prestigi.

L' hora de la justicia ha sonat. Honrém al Shakespeare catalá, ben segurs de que al ferho honrém á la patria.

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA porta joyosa la seva humil fulleta á la corona de flors y llorer ab que Catalunya ceneix avuy el front del seu fill predilecte.

Cosas de joves... el més jove dels quals passa ja dels cinquanta.

EL MILLOR MONUMENT

—Si volen, jo m' ofereixo á ferli el pedestal.
 —Se li agraeix, senyor Falqués, pero no 'l necessita. El pedestal, ben ferm y ben hermós, ja se l' ha fet ell mateix ab las sevas obras.

A Constantinopla va reunir-se d'ús enrera la *Jova Turquia*.

Y 'l diumenge, á la *Maison Dorée*, va reunir-se la *Jova Catalunya*.

¿Per qué 's varen reunir?

La joventut turca, pera treure del trono á un sultá... y posarnhi un altre.

La joventut catalana, simplement pera dinar en pau y armonía.

Ara s'ols falta saber, de las dugas joventuts, quina es la que ha fet feyna més profitosa.

Nosaltres casi votaríam per la de la *Maison Dorée*.

Tothom sab qu' En Guimerá es extraordinariament miope. Anant pel passeig, á penas coneix á las personas que 'l saludan; y, á lo millor, entre bastidors, quan ha de sortir á rebre las aclamacions del públich, agafa la mà d' un tramoyista per la del primer actor.

—Qu' es extrany—deya un—que tenint aquest defecte escrigui tant, y tant bé...

—No 'n feu cas, li replicá un altre que coneix el panyo. Ell podrá no veure gaire lo qu' escriu... però *ho sent molt*.

NO ES MALA IDEA

—Home, don Angel, vosté que sab tant d' escriure tragedias ¿per qué no s' inspira en la qu' están passant ara á la *Lliga*?

Entre 'ls pelegrins que 'l divendres varen marxar á Roma ab el piadós propòsit d' assistir á las festas de la canonisació del beato Joseph Oriol, hi figurava l' arcalde dimissionari senyor Sanllehy.

Davant d' aquest fet, compreném perfectament que don Domingo sospengués la base quinta del famós presupost de cultura.

Lo que no compendríam es que may més se li pogués ocorre tornar á empunyar la vara d' arcalde de Barcelona.

Qui llengua té—sol dirse—á Roma va.

Pero qui vé de Roma—anyadím nosaltres—per llengua que tingui, es impossible que torni á entrar á l' arcaldia de la capital de Catalunya.

¿No son vostés del mateix parer?

Conflicte en porta.

Se tracta, no sabém per qué, de cambiar el nom del carrer de la Canuda.

Pero 's presenta una dificultat gravíssima.

Alguns vehins, en memoria del catalanófil alemany mort temps enrera á Colonia, voldrían que 's digués carrer de Fastenrath.

En cambi, altres vehins, aficionats sens dupte á la música moderna, desitjan que se li dongui 'l nom de 'n Wagner.

Ara diguin, sense partir el carrer en dugas mitats, ¿cóm quedar bé ab tots?

Per lo que la idea pugui valer y á ff y efecte d' evitar disputas, proposém una cosa:

Que s' ho fassin á palletas.

L' Ermete Novelli, aquell eminent actor italiá que tanta pega ha tingut á Barcelona, que no més contava per plens el día de l' inauguració, el día del benefici y el día de la despedida, estava fent, una vegada, una desastrosa campanya en el vell Teatro Líric.

Quan vet'aquí que, cap als últims de la temporada, se decidí á estrenar *L' ànima morta*, de 'n Guimerá, obtenint ab ella un sorollós triomf, y omplint la platea cada una de las pocas nits que faltavan per' acabar el contracte.

Y alashoras va esdevenir *el darrer miracle*:

Un' *ànima morta* retornant la vida á una *esquelética* empresa que feya 'l darrer badall.

La Guerrero tenia *La festa del blat* pera estrenar.

Un día reb una carta del autor dihentli que fes l' obsequi de retornarli l' obra, que s' havia repensat, que li feya por estrenarla á Madrid per la tendencia... y que, en cambi, li prometia las primicias d' un altre drama que acabava d' escriure y que 's titulava *Terra Baixa*.

Resposta de D.ª Mariquita, que denota lo gelosos que 'ls artistas están de las obras del Mestre:

«Donchs no li retorno la *Festa* que no m' envíhi la *Terra*.»

Y aixís s' ho varen arranjar.

Sinó que, alashoras, la Guerrero va tenir *Festa y Terra*.

Perque tal va ser l' éxit de *Terra baixa*, que va resultar una gran festa.

Angel per aquí, Angel per allá...

—Hola, Angel!...

—¿Cóm está l' Angel?...

Els familiars del poeta no l' anomenan pas d' altra manera.

—¿Cóm es que diguin sempre *l' Angel, l' Angel*, quan parlan d' ell?—preguntaren un día á un dels seus amichs íntims:

—Ja veurá—respongué aquest.—L' Angel es, per nosaltres, l' home; en Guimerá es, per tothom, l' autor. Y es tant bó, té un cor tant senzill y franch que, en confiança, li vaig' á dir que casi té tan de Angel com de Guimerá.

Algú se extranya, no sens fonament, de que la funció d' honor á n' En Guimerá 's dongui, precisament, á *Novetats*, quan altres teatres hi han més indicats que aquést, de mellors condicions y que s' ho mereixen més.

Realment, qualsevol diria que la Comissió del Homenatge ha obrat de lleuger, en aquest punt.

Una gala-nteria, així, tractantse d'una funció de gala y d'una Gala... Placidia, ja podían compendre qu'eran massa galas per una sola empresa y que 'l seu favoritisme no fóra vist ab bons ulls per las demás.

Héus aquí, extractada, una curiosa anécdota que, en son important número extraordinari dedicat á «Terra Baixa» publica *La Escena Catalana*:

Mentres el senyor Echegaray esperava l' hora de comensar (uns Jochs Florals que 's celebravan en el «Teatre Principal» de Saragossa) rebé la visita del autor de *Mar y Cel*.

—¿Qué té pera donarme á traduhir enguany?—digué 'l primer.

—Un drama que he acabat ara, *Terra baixa*—respongué 'l senyor Guimerá.

—*Tierra baja?*... *Tierra baja?*... Potser li haurém de canviar el títul, perque no sé si 's diu aixó en castellá—afegí 'l Echegaray.

En aquell punt entra precipitadament un regidor baturo:

—*Don José, venga Vd. á ver esto.*

Y acompanyantlo al balcó y mostrantli uns homes que passava pel carrer vestint el típich trajo del Baix Aragón, afegí: *Estos son aragoneses de la Tierra baja.*

Y aquell mateix any, en el títul de *Tierra baja*, la famosa producció del nostre Guimerá, fou un gros éxit á Madrid.

Si l' Homenatge dona bon fruyt, com es de creure, veurém d' ara endavant las empresas teatrals disputantse las obras inéditas de 'n Guimerá y acaparantli fins las qu' encare tingui en gestació el poeta; y veurém quelcom més hermós encare: veurém al públich, al bon públich barceloní fent qu'a cada nit á la porta dels teatros pera admirar las bellesas de *Al mon blau*, *Per dret diví*, y tantas altres en preparació.

Benehit, donchs, l' Homenatge si de resultas d' ell s' acobla entorn del Mestre un encisat estol d' admiradors.

Potser aixís no 's tornarà á donar el cas, com en *L' Aranya*, de que un obra d' ell s' estreni ab mitja entrada y de que ab tot y els seus molts mérits s' hagi de retirar dels cartells avans de *fer la dotzena*.

Un esperantista 's presenta al domicili de 'n Pere Aldavert, *avenue Petritxol*, 4.

—Dispensi: ¿sab si don Angel me donaría permís pera traduhirli la *Terra Baixa* al esperanto?

—Home, potser sí, pero 'm sembla feyna inútil.

—¿Cóm s' entén, feyna inútil?... L' esperanto es una llengua universal.

—Tot lo que vulgui, pero ha fet tart... La *Terra Baixa* ho es tant, d' universal, que ja li coneixen fins els xinos.

A las taulas de fora del *Continental*.

Dos fulanos, qu' están prenent café, veuhen entrar al autor de *L' Aranya*:

—Guayta, tú, En Guimerá... ¿Qué ho deu fer que camini sempre ab el cap tan inclinat?

—¿Qué ho fa?... Que al cervell hi porta moltes cosas... y totas de pes.

Amenitats—bastant freqüents per cert—de la premsa barcelonina.

En un mateix día y casi á la mateixa hora:

El Diluvio:

«Los hermanos Wright han llegado á Buenos Aires.»

La Publicidad:

«Los hermanos Wright han llegado á Nueva York.»

¡Y visca la xerinola!

¿No hi ha per aquí cap diari que vulga fer arribar als germans Wright á algun altre puesto?

NOTAS DE CASA

A la casa Art Decoratiu dels Srs. Amat Germans (Santa Ana, 25) va inaugurarse 'l día 15, y restará oberta fins al 30, una Exposició de dibuixos originals de diferents artistes.

El Consell Directiu del Orfeó Nova Catalonia ha que dat constituhit en la següent forma: President, Enrich Mesa; Vis, Pere Marés; Secretari, Ignasi Parés; Vis, Rogeli Llopis;

Tresorer, Pere Soteras; Comptador, Joseph López; Bibliotecari, Lluís Serrano; Vocals, Jesús Altadill y Jaume Colomer.

∴ El Club-Foment de la Sabateria celebrá el passat diumenge la festa inaugural del seu Esbart de Rapsodas.

∴ El mateix día y organísat per la Lliga Vegetariana de Catalunya, va donarse al Assil Municipal del Parch un Àpat Vegetariá, dedicat als pobres recullits en aquell establiment benéfich.

LA ESQUELLA agraeix las invitacions que pera assistir als referits actes ha rebut.

∴ Mercés á l' amabilitat dels editors de la postal reproducció de l' estátua de Manelich, de «Terra Baixa», havém pogut publicar en el present número el fotograbat que representa la magnífica escultura del Sr. Monserrat, que s' inaugurarà diumenge á la tarda en el Parch de Montjuich.

∴ Al compaginar aquestas planas, rebém la desagradable nova d' haver mort D.ª Carme Ubach, mare del nostre company, D. Nicanor Vázquez, excelent dibuixant de casa y que ha colaborat ab art y entussiasme en el present número.

Rebi nostre estimat amich el testimoni de nostre condol més sincer.

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

OPINIONS

—No hi estich, jo, pels homenatges en vida... Jo hauría esperat ferli un cop mort.

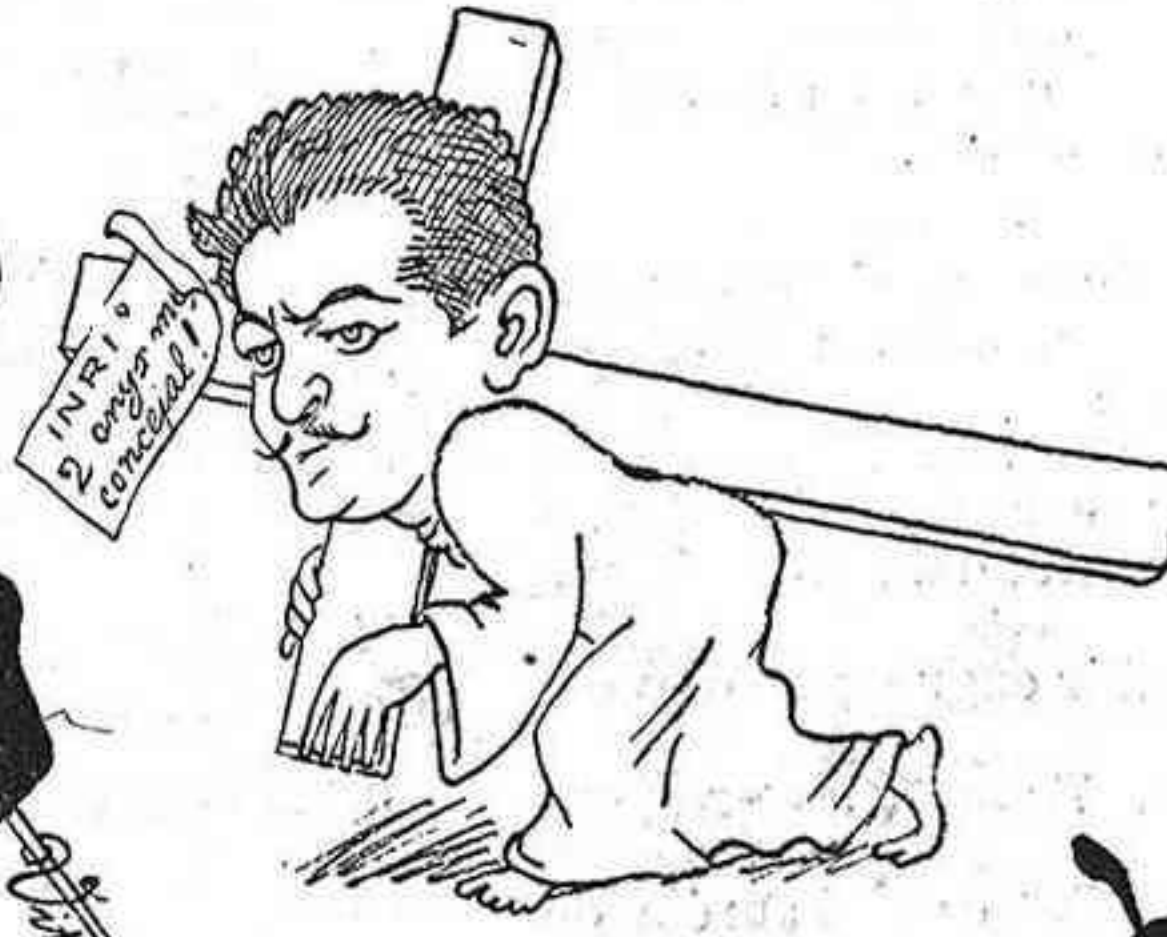
—Oh, ja ho dius tú.. Podía tardar molt, á morir-se...

—Home, allavoras... millor per ell y ganga per nosaltres.

EL TEATRO DE 'N GUIMERÀ

En Pep Botella

Jesús de Nazareth (a) Pinilla

Sol solet...

En Pólvora

Lo fill del Rey

L' Aranya

Lo camí del Sol

La farsa

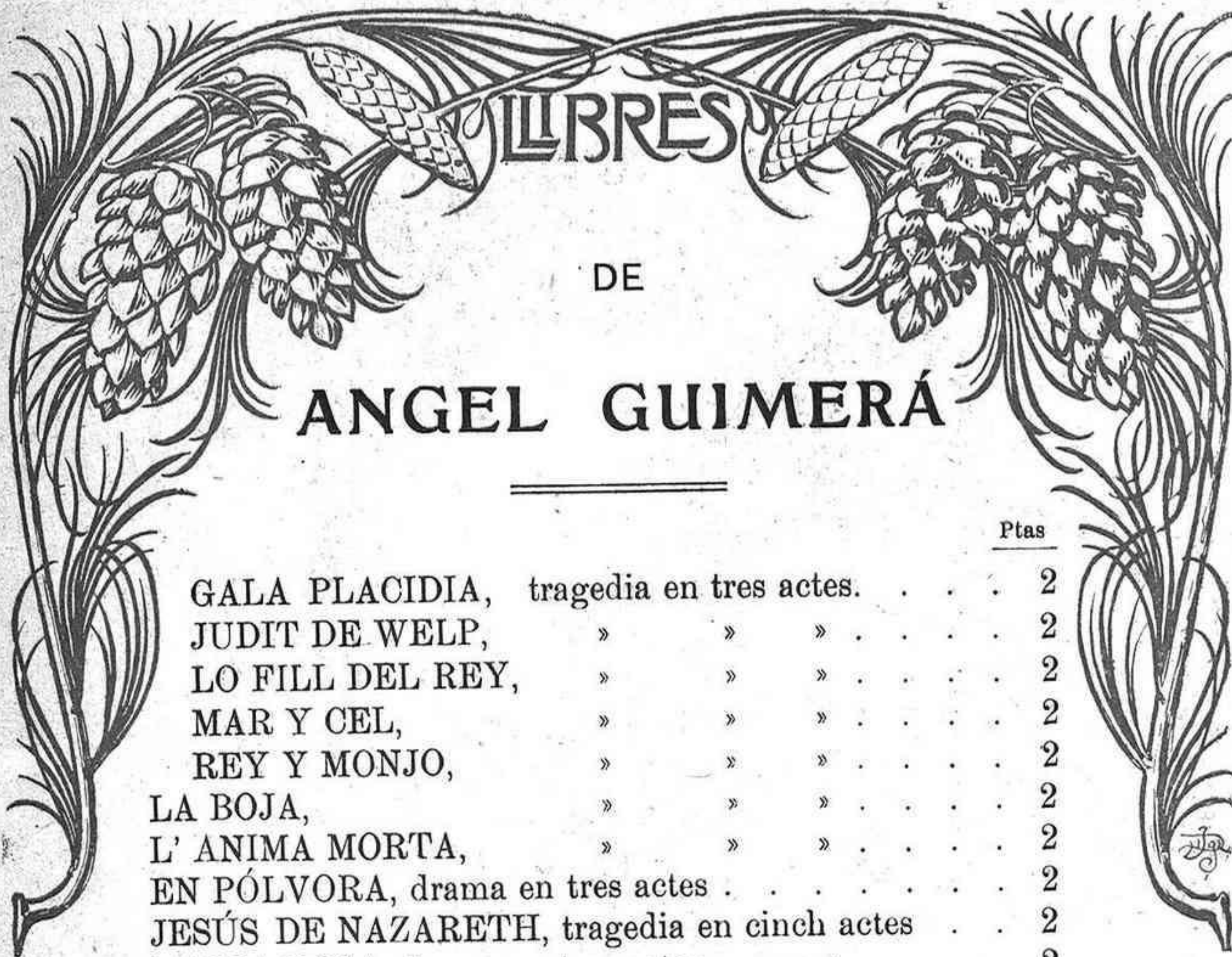

Mestre Olaguér

L' ànima morta

Algunes de las sevas obras més aplaudidas.

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

LIBRES

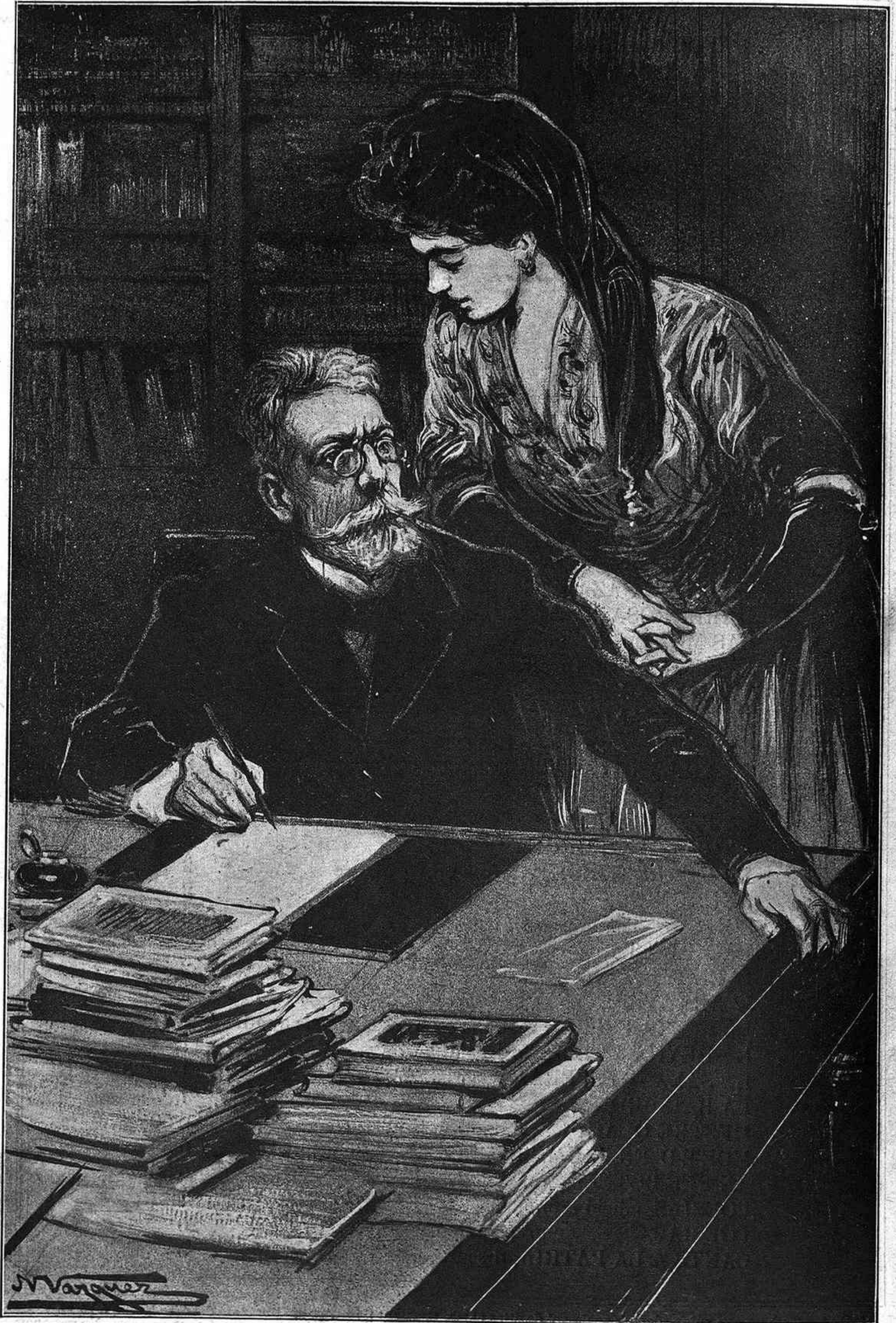
DE

ANGEL GUIMERÀ

	Ptas
GALA PLACIDIA, tragedia en tres actes.	2
JUDIT DE WELP, » » »	2
LO FILL DEL REY, » » »	2
MAR Y CEL, » » »	2
REY Y MONJO, » » »	2
LA BOJA, » » »	2
L' ANIMA MORTA, » » »	2
EN PÓLVORA, drama en tres actes	2
JESÚS DE NAZARETH, tragedia en cinch actes	2
MARIA ROSA, drama en tres actes	2
LAS MONJAS DE S. AYMAN, drama en quatre actes.	2
LA FESTA DEL BLAT, » tres »	2
TERRA BAIXA, » » »	2
MOSSÉN JANOT, » » »	2
LA FARSA, comedia en tres actes	2
LA FILLA DEL MAR, drama en tres actes	2
ARRAN DE TERRA, » » »	2
LA PECADORA, » » »	2
AYGUA QUE CORRE, » » »	2
LO CAMÍ DEL SOL, tragedia en tres actes.	2
ANDRÓNICA, » » »	2
SOL SOLET..., drama en tres actes	2
LA MIRALTA, » » »	2
L' ELOY, » » »	2
L' ARANYA, » » »	2
LA SANTA ESPINA, rondalla en tres actes y sis quadros	2
LA REYNA VELLA, en tres quadros	1
LA SALA D' ESPERA, comedia en un acte	1
LA BALDIRONA, » » »	1
MESTRE OLAGUER, monólech	0'50
MORT D' EN JAUME D' URGELL, monólech	0'50
EN PEP BOTELLA, monólech.	0'50
POESIAS, edició económica.	4
POESIAS, » de gran luxo.	20
CANTS A LA PATRIA, discursos.	5

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravios, si no 's remet ademés un ral pera certificat. Als corresponsals se 'ls otorgan rebaixas.

S'ordenen les coses... LA MUSA DE 'N GUIMERÀ

CATALUNYA: — Escriu... Jo 't dictaré.